

(*Și în Piața Unirii era piață?*) Piața Unirii... adică a Domului... era piață. Acolo se ducea mama toată săptămâna, venea cu coșnițele de-acolo, țărâncile din împrejurimi și aveam pe *Frau* cutare sau *Frau* cutare care aducea smântână... Se cumpăra mai mult brânză dulce și smântână. Și legume și fructe. Se cumpărau mere din căruțe de-astea de la români care veneau mai dinspre munte.

(*Unde ați început școala?*) Părinții m-au dat la școală la Notre-Dame-ul din Cetate, unde se învăța nemțește. Se învăța românește, ca limbă necunoscută: *Eu am, tu ai, el are... Eu mănânc, tu mănânci...* asta se învăța, cred, începând din clasa a treia, iar în clasa a patra se învăța românește, geografia. (*În ce an ați început școala?*) Eu am început la șase ani fix, adică șase ani am împlinit în mai și în septembrie mama m-a dat la școală. Toamna lui 1923.

În legătură cu relațiile sociale, asta iar e foarte interesant. Cum vă spuneam, burghezia medie din Timișoara nu era românească pe vremea aceea și au venit dintre cei din Vechiul Regat au venit în special toate cadrele armatei și justiției au venit de-acolo și foarte mulți profesori și profesoare. Majoritatea profesoarelor noastre, sau cel puțin jumătate, erau de dincolo. Aveam și de-aici.

(*Ați început să-mi spuneți de relațiile sociale..?*)

Spuneam de noii veniți din Vechiul Regat : un lucru absolut notabil a fost o schimbare în gospodării. De exemplu, noi am învățat să facem salată de vinete, ceea ce nu se știa în Ardeal și Banat. În schimb regățencele au învățat foarte mult, au preluat cu mare plăcere curățenia și micile manii,... (*Și prăjiturile, nu?*) și prăjiturile vieneze și.... Mitteleuropa – de ce se face atâta caz de Mitteleuropa ! Că într-adevăr asta era! Europa centrală și cu moravuri de Europă centrală. Dar, când au venit regățenii, au înființat și cofetăria Boncescu care, pentru noi a fost, așa, întâi ceva de privit cu ochii: cataifuri, baclavale și eu știu ce mai era pe-acolo! Extraordinare! Sigur că ne plăcea ... Acuma să spun sincer, nu că nu îmi plac, dar nu le prefer, în sensul că găsesc că prea sunt leșinate, dar, în orice caz, era o chestie importantă. Și la Boncescu, bineînțeles se întâlneau cucoanele.

Iar vizavi, la Lloyd și la Palace, acolo mergea lumea la bere, la o halbă.

Trenul trecea atunci de-a lungul Parcului Scudier, pe marginea lui, vizavi de liceul Piariștilor și cam în locul unde încep treptele spre Catedrala Română, acolo trecea linia ferată. Și, cum taică-meu avea o viață sedentară, simțea nevoia să se miște și nu era prea sportiv, mama și cu mine aveam obligația sacrosanctă, la șapte fix seara, să-l luăm de la ușa băncii, să-l așteptăm când iese și să facem o oră de plimbare. Pe ploaie, pe vânt, pe orice! Și, deci, treceam pe Corso, pe la Lloyd, Palace și, câteodată, se lăsa bariera și trebuia să așteptăm până trece trenul..

Traseul plimbării era: din Piața Sfântul Gheorghe și de-a lungul Corso-ului și până în piața din Iosefin, unde-i acum piața, nu în dreptul gării, ci până în capăt unde începe Preyer spre Freidorf sau mergeam prin Cetate, pe câmp afară, până înspre cimitire și înapoi sau treceam sub viaduct și mergeam de-a lungul liniei ferate până aproape de gara Fabric și înapoi, sau mergeam de-a lungul Begheiului, pe alea faimoasă cu salcâmi... pentru că există un poet maghiar care a cântat orașul ca orașul salcânilor. Și acolo, de-a lungul Begăi erau nenumărați salcâmi și primăvara era un parfum înnebunitor.